

ficationer, som vi troe, at dette bør undergaae, for at gjøre denne Bessatning saa retfærdig og saa lidet byrdefuld som muligt, og for faa meget som muligt at bringe den i Overeensstemmelse med de hos os stedfindende Forhold.

Af det ovennævnte Mindretal, der anseer det for rigtigt, at Indkomstskatten allerede paalægges iaar, tilraade atter flere principalt, at der, som der var foreslaaet i Lovudkastet, ikke i selve Lovens bestemmes noget Aaremaal for Skattens Varighed, medens et andet Mindretal i Udvalget (Fenger og Monrad), formener, at der slet ikke nu bør tages Bestemmelse om Skattens Størrelse eller Varighed, men at blot Reglerne for dens Anlæggelse nu bør vedtages, og at derimod Skattens Størrelse og det Tidspunkt, naar den skal tage sin Begyndelse, skal bestemmes ved særlig Lov.

Enhvert af disse Mindretal skal i Henhold hertil fremsætte sit Forslag.

ad § 1. Denne Paragraph fastsætter, at der af al Indtægt fra Begyndelsen af Aaret 1851 at regne aarlig skal svares i Indkomstskat 2 af 100.

Næst at bemærke, at vi formene, at det bestemtere kunde og burde fremtræde, at Bessatningen skal ramme al Indtægt, hvorfor vi nedenunder skulle fremsætte nogle Forslag, som gaae ud paa en mere skarp Betegnelse af Lovens Hensigt, maae vi henholde os til det ovenfor Omforklarede med Hensyn til Tidspunktet, naar denne Bessatning skal indtræde. Flertallet troer, som sagt, ikke, at Indkomstskatten bør indføres førend i Finantsaaret 1852—53, lige som det ogsaa troer, at den kun bør bestemmes for de næste 3 Aar, da det da atter vil kunne komme under Overveelse, hvorvidt Statens Tilstand maatte gjøre det nødvendigt at bibeholde en saadan Bessatning, medens ogsaa Erfaring til den Tid, langt bedre end det nu er Tilfældet, vil sætte Folket og dets Repræsentanter istand til at dømme om denne Bessatnings Betydning og Hensigtsmæssighed.

Mindretallet maae derimod henholde sig til det ovenfor Ottrede, at det er unødvendigt og utilraadeligt, at bestemme et vist Aaremaal for Skatten, men formener, at denne ialtsald bør paalægges for et længere Aaremaal end for

3 Aar, og skal i Henhold hertil nedenunder fremsætte saavel sit principale som sine subsidiaire Forslag.

Men ogsaa i en anden Henseende have vi at foreslaae en meget væsentlig Modification af denne Paragraph. Regjeringen har foreslaaet en Indkomstskat af 2 af 100 af al Indtægt, alene med den Undtagelse Lovforslagets § 4 at de, hvis skattepligtige Indtægt ikke opløber til 200 Rbd., skulle være fritagne for Skat, og at Enhver, der har 200 Rbd. og derover indtil 600 Rbd., tør fradrage 1 Rbd. af Skattebeløbet for hvert uconfirmeret Barn, han forsørger. Men herved kunne vi ikke antage, at et tilbørligt eller et tilstrækkeligt Hensyn er taget til dem, hvis Indtægter i Almindelighed kunne kaldes ringe, eller dog ikke ere større, end at de maae ansees aldeles nødvendige til en Familjes Underholdning efter den Stilling, hvori den Paagældende lever. Vi troe, at Staten bør gaae videre i sin Omsigt mod de mindre Formuende, og uden at inklade os paa en Undersøgelse af, hvorvidt og i hvilken Grad Retfærdighed fordrer dette, kunne vi dog udtale det som vor eensstemmige Ansæelse, at Billighed fordrer dette, og at det desuden maa ansees for politisk rigtigt, saaledes at modarbejde den Ansæelse, at Bessatningen rammer de mindre Formuende forholdsvis mere end de Rigere og mere Formuende. Vi maae derfor, saaledes som vi nærmere skulle omforklare det ved § 4, foreslaae en større Tillem্পning af Bessatningen efter de Skattepligtiges Vilkaar, end Regjeringen har foreslaaet; men da paa denne Maade Udbyttet af denne Bessatning vilde blive meget mindre end det er tilfjet, fordi en stor Mængde af de Afgiftspligtiges Indtægter ikke ville overfride den Grændse, indtil hvilken vi troe at Tillem্পningen bør udstrækkes, og da vi ansee det nødvendigt, at det calculerede Beløb virkelig ogsaa indvindes ved denne Bessatning, saa maae vi foreslaae, at denne fastsættes til 4 af 100, med de Tillem্পninger og Modificationer, der ville komme til Omtale ved § 4, og hvorved det, efter de visnok ufuldstændige Beregninger, der ere anstillede, dog med nogen Rimelighed tør antages, at Skattens Udbytte vil komme det af Regjeringen ved sit Forslag tilfjetede Beløb temmelig nær.